

Kaartjes naar huis sturen

■ In de loop der jaren werden er miljoenen en miljoenen kaarten verstuurd naar familie, vrienden en kennissen om te laten weten hoe men het op vakantie stelde.

Tot lange tijd in de vorige eeuw was het een absolute must om vanop de vakantiebestemming een postkaart naar huis te sturen. De bestemming mocht het Vaticaan, Moskou of Stalhille zijn, maar een kaartje hoorde erbij. Voor de thuisblijvers was het kaartje meteen een onderwerp van gesprek, zeker als de postkaart uit een van de 'zondige' badsteden kwam.

Onbeschreven kaarten

Brave burgers, soms een-dagstoeristen, kochten een paar kaartjes om die onbeschreven mee naar huis te nemen. Zo kozen wij uit onze verzameling twee kaarten uit die nooit verstuurd werden. Ze stellen twee bekende aspecten van onze stad voor. Eerst en vooral is er de visserij. Een typische postkaart over de visserij was het clichébeeld van de ruwe visser met de oliejekker en de zuidwester op en met een zachte hoofddoek en handverwarmende wanten aan. Met zijn vriendelijke glimlach komt hij zeer sympathiek over. In de achtergrond ziet men enkele vissersschepen onder zeil langs de kade liggen, klaar om uit te varen.

Baadsters

De tweede kaart is die de zeebaden van Oostende voorstellen. Heel braafjes ziet men een paar baadsters door het

De visser zoals hij bij stormweer op zee was.

De badvrouw tussen de badkarren

water wandelen. Er zijn heel wat badkarretjes te zien, waarin men zich kon verkleeden of na een zwempartijtje afdrogen. Of zoals sommigen met een knipooog beweerden, waren de badhokjes ook bijzonder geschikt om in te vrijen.

De badvrouw vooraan heeft een emmertje waarin ze meestal zoet water uit een kuip nam

om het zeewater en het zand van de baadsters af te spoelen. Ze deden een nuttige taak. Zo vermeden ze dat de baadsters jeuk kregen en zich dan teveel krabten, wat hun mooie huid niet ten goede zou zijn gekomen, vooral als ze wat later in décollé aan de gastentafel mochten aanschuiven. Zelf is die badvrouw heel deftig gekleed. Het kleine emmertje

naast haar moest de baadsters het nodige vertrouwen geven. In de achtergrond ziet men de zeedijkhotels en de kursaal, wat de geaddresseerde moest overtuigen dat men de kaart wel degelijk in Oostende had gekocht. De koper van toen dacht er wellicht niet in dat een verzamelaar ze in de 21ste eeuw met het nodige respect zou behandelen...